

AMIC ALIENÍGENA

-Notícies d'última hora, ens han comunicat que s'ha vist un objecte volador no identificat volant sobre la costa de Tarragona. Si això és veritat, podrem confirmar que hi ha vida a altres planetes.

-Mama, tu creus que això que diuen en les notícies és veritat? Que hi ha extraterrestres?

-Albert, l'univers és molt gran, potser sí que hi ha vida a altres planetes, però que vinguin a la Terra, no sé jo si això és veritat...

-I si ens han vingut a envair? I si volen destruir la Terra?

-Au va! Acaba d'esmorzar que arribaràs tard a l'escola.

L'Albert va acabar d'esmorzar, va agafar la bossa i va marxar cap a l'escola. Aquell dia tenien dos exàmens i els van posar molts deures. A l'Albert no li agradava gaire estudiar, preferia jugar a videojocs i per això no li havien anat gaire bé els exàmens. Quan va ser l'hora de tornar cap a casa, va decidir agafar un altre camí, un que no havia agafat mai, un camí que s'endinsava al bosc. Ell vivia en un petit poble prop de Tarragona. El poble estava envoltat de bosc, només hi havia un petit camí per sortir del poble. Ningú anava mai al bosc perquè tothom del poble coneixia una antiga llegenda que deia que en aquell bosc hi habitava una bèstia que atacava a tothom que hi entrava. A l'Albert no li feia por cap llegenda ni cap bèstia, ell solament volia arribar tard a casa per no haver de fer els deures. Va continuar fins que el camí es va acabar i va haver d'avançar apartant les branques. Va arribar a una petita clariana on va parar i es va menjar un tros d'entrepà que li havia sobrat pel matí. Mentre mossegava aquell deliciós entrepà de truita, va escoltar un soroll que provenia d'uns matolls que estaven davant seu. Espantat, es va apropar als matolls, sense fer soroll. Quan ja era molt a prop, va apartar algunes branques, per poder veure què hi havia a l'altra banda, els braços li tremolaven. Quan va poder observar al causant d'aquells sorolls, va caure de cul a terra. A l'altra banda dels matolls hi havia una nau extraterrestre, amb tot de botons i llumetes de colors. Espantat, es va girar disposat a marxar corrents d'allà, però

no va poder fugir perquè es va trobar de cara un ésser extraterrestre. S'assemblava a un humà normal, però la seva pell era de color blau i els seus ulls i cabells eren de color violeta. L'Albert estava immòbil, no sabia com reaccionar. L'ésser, que l'estava observant detingudament, li va dir:

-Hola, em dic Galeolot, vinc del planeta Zinsia, que està a quaranta-set anys llum de la Terra.

-Ho- Hola...Jo- Jo em dic A- Albert...- va dir l'Albert tartamudejant, estava perplex.

-Anava de camí cap al planeta Minuibe, però la meua nau s'ha espatllat, que em podries ajudar a arreglar-la?

-Pe- Però que no has vingut aquí per envair la Terra?

-Jo? No! Jo no voldria mai envair aquest meravellós planeta. Ja t'he dit que se m'ha trencat la nau.

-Ah, d'acord, i què podria fer jo per ajudar-te a arreglar-la?

-Necessito deu litres d'amistat i cinc de felicitat.

-I com s'aconsegueix això?

-Solament necessito trobar a un bon amic que desprengui felicitat i ja podré arreglar-la.

El nen va acceptar d'ajudar-lo. Van passar tota la tarda junts, divertint-se. Els dos es van explicar els costums dels seus planetes, com vivien, què menjaven... Van anar a la platja i a jugar a futbol. S'ho van passar tan bé que el temps els va passar volant.

-Ja he aconseguit els deu litres d'amistat i els cinc de felicitat. Ja puc arreglar la nau i marxar.

-Però jo no vull que marxis. Ets el millor amic que he tingut mai, vull que et quedis amb mi.

-Albert, he de marxar amb la meua família, em deuen estar esperant a casa, ho sento però he d'anar-me'n.

-D'acord...Adéu Galeolot, mai t'oblidaré.

-Ni jo a tu Albert. Tornaré per visitar-te, adéu.

-Adéu, amic.

L'Albert va marxar a casa, trist. No va voler dir-li res a la seva mare, perquè sabia que no el creuria, s'ho va guardar per a ell. Tampoc li va dir res a cap amic ni amiga, tots el prendrien per boig. Va anar a la seva habitació i va treure un objecte petit de la seva butxaca, era de color blau i violeta, com el seu amic. Aquell objecte era una pedra del planeta d'en Galeolot, que es va guardar en una capseta petita. Ell, en part, estava feliç perquè ara tenia un amic alienígena.

Eva Alarcón Blázquez

2n Premi 1r d'ESO